

NOM DE L'ACTIVITAT: Hivernal als Castellets, Montseny

Data: 31-01-2006

Lloc: Montseny

Participants: Martí Boleda

Tipus d'activitat: Encigalada (Alpinisme?)

Explicació, observacions, comentaris...

Encigalada hivernal als Castellets (faig-tooling en solo)

Des de Girona veia el Montseny, primer amb només alguns filets de neu entre els arbres, però al cap d'uns minuts, quan va marxar la boira que tapava els cims, va aparèixer un bon tou de neu. Em vaig animar i vaig agafar l'autopista fins a Sant Celoni. La veritat és que em va costar una mica trobar la carretera cap a Santa Fe, i això que ja hi havia anat alguna vegada, feia temps. Vaig anar pujant, primer per la solana, on ningú no hagués dit que dos dies abans havia caigut una bona nevada si no fos perquè aixecant la vista es veien pales de neu a la vora dels cims. Poc abans que la carretera virés cap a l'oest ja es veia neu acumulada als marges de la carretera, i en entrar plenament a la fageda, la neu formava una catifa contínua d'on emergien els faigs, només interrompuda per l'asfalt. La llum era tènue, en part pel brancatge, però sobretot perquè encara restava una nuvolot, que em va acompanyar tota l'excursió i que em va fer molt de servei per evitar el reflex del sol a la neu.

Vaig aparcar en el que em va semblar l'aparcament que havia mirat al mapa, encara que després vaig saber que realment era al voltant d'un quilòmetre més avall i que, sense neu, hi deuriem cabre més de vint cotxes. Em vaig canviar de roba i de calçat i em vaig posar les polaines. Eren les dues del migdia. Des del cotxe veia un caminet entre la fageda i, sense pensar-m'ho gaire, m'hi vaig dirigir. La neu estava trepitjada, però caminar per les traces era pesat perquè estaven glaçades i la passa era inestable, així que sempre que podia obria traça nova, ja que, total, només hi havia un pam de neu, i molt tova. De seguida el camí en trobava un de més ample, tal marcava el mapa, i seguia amunt, canviant el sentit a vegades, on sovint es perdien les traces, o feien dreuera. Com que el bosc no em deixava veure la cresta, jo anava pujant per on em semblava, alguns cops veient seguint marques liles, i vaig acabar pujant pel dret, entre els arbres, ensopegant amb pedres i arbustos amagats. El gruix de neu era lleugerament més gran i la pendent em feia suar. Finalment vaig arribar dalt d'un turonet, que era realment un bony de l'aresta, on hi havia menys densitat d'arbres i per fi vaig poder veure la cresta!

El primer castellet no era més que una elevació suau, encara amb força arbres. Vaig seguir les marques que pujaven a dalt pel fort pendent. Després vaig trobar un altre esperó, més escarpat, d'uns deu metres d'alt, on m'hi vaig enfilat amb la il·lusió de grimpar per primer cop en força temps, i més en neu, i el sentiment de superioritat per haver obert nova traça, ja que les marques que havia anat seguint semblava que vorejaven el castellet. Pocs instants després, però, vaig comprovar que qui havia passat per allà amb anterioritat s'havia enfilat per una canaleta pocs metres a la dreta que la que havia escalat jo. Vaig seguir l'aresta amb la vista i vaig comprovar que era més seriosa del què imaginava. La cara esquerra, al l'est, era molt més escarpada i vertical, encara que sense gaire neu. La part oest era més esglaonada, però amb parts nevades que no en recomanaven l'ascensió i, encara menys, el descens. Tot i

que les marques marxaven cap a la banda oest, seguir per l'aresta semblava encara assequible, i vaig continuar grim pant, amb molt de compte de posar els peus en la neu profunda o en roca seca. Vaig fer un passet que potser era III, superant una roca que formava una mica de panxa, sense pensar que destrepar allò potser no seria fàcil. Després d'això un replà, una altra grimpada més senzilla i... oh! Sorpresa: una placa de gel, petita però no esquivable. Anar cap a l'esquerra suposava "girar la cantonada" de l'aresta i agafar la cara est, més vertical i invisible des d'on era jo. Cap a la dreta? No semblava recomanable fer-ho sense corda, sense gats, en un tram on no tenia gaires llocs per on aferrar-me a la roca. Així que vaig destrepar fins l'anterior replà, maleint-me els ossos perquè des d'allà es veia perfectament la placa de gel i podria haver vist abans que no valia la pena encigalar-se... Però immediatament vaig adonar-me que el problema principal en aquell moment era que la trepada de la roca que feia panxa era pràcticament irreversible així que només podia... flanquejar cap a la dreta.

A partir d'aquí la progressió va consistir en enfonsar peus i mans (per sort amb guants) a la neu, quan la pendent ho permetia (45° del meu ull), o buscar alguna cosa per aferrar-s'hi amb els dits quan era més dret (fins 60°, del meu ull acollonit). Patia per la neu, que tot i arribar-me als genolls era molt tova (sempre acabava trepitjant la roca del fons) i no semblava tenir cap intenció de sostenir-me. Quan canviava el centre de gravetat del cos em movia a través de la neu una mica més cap a l'abisme i tenia la sensació que d'un moment a l'altre tota la pala es convertiria en un torrent viscos i m'arrossegaria avall. La caiguda no semblava molt dura, potser alguns arbres em podrien amortir el cop, però tampoc veia fins on acabaria aturant-me ni si després em podria aixecar i sortir pel meu propi peu. Certament, anar sol és el pitjor que un pot fer a la muntanya. En alguns moments havia de confiar totalment en les mans, i fins i tot enretirar la neu de sobre les roques per buscar fissures en el granit. Vaig agrair moltíssim les branques llargues dels faigs joves que em donaven seguretat, encara que em van traïr en el pitjor moment.

En un punt del flanqueig vaig arribar a una mena de canal d'uns tres metres d'ample que em va semblar difícil de creuar, perquè no hi veia mans i la caiguda tenia aspecte de ser molt perillosa. El que em va fer gràcia és que allà vaig trobar una marca lila. Sense neu allò devia ser una passejada. Vaig decidir remuntar la canal per l'esquerra, aferrant-me a la pedra, encara que tampoc era fàcil d'agafar-s'hi, sobretot amb la mà dreta. Palpant la neu vaig notar una cosa dura que, un cop visible, em va semblar una soca trencada d'un faig jove. M'hi vaig agafar fort. Més amunt sobresortia de la neu una branca prima, així que vaig clavar els peus una mica més amunt i vaig dirigir-hi la mà dreta. Només tocar-la em va revelar que ella no era més que una branca partida enterrada a la neu i que el seu altre extrem era aquella soca en la que havia confiat uns segons abans. Em vaig acollonir i em vaig girar-me bruscament cap a la pedra, per agafar-m'hi amb les dues mans. El moviment sobtat va fer cedir uns centímetres la neu sota els meus peus, suficient per quedar-me penjat només amb les mans, o això em semblava. Recuperat del sobresalt, vaig col·locar-me millor i vaig destrepar uns metres fins el punt inicial. Allà vaig analitzar detingudament la canal i em vaig adonar que creuar-la no era tan difícil ni tan exposat, com a mínim després del què acaba de fer. Segona badada per no observar prou. Un cop superat el tràngol em vaig trobar en una pala de neu, força menys dreta, i amb alguns arbres a la part baixa que podien frenar una possible caiguda. De totes maneres, no hi havia mans i anava avançant enfonsant-les a la neu per donar-me seguretat. La pala pujava amb cada cop més suavitat fins arribar al cim d'aquell castellet que tan putes me les havia fet passar.

A aquelles alçades ja havia decidit d'abandonar feia estona i tenia la intenció d'anar-me'n per la banda a la mínima oportunitat. D'un temps ençà que no veia ni rastre de traces, que de segur eren d'algú més coneixedor de l'itinerari que demostrant sentit comú va vorejar els Castellets, o va deixar-ho estar perquè sabia què li esperava. Tenia al davant un petit castellet i el que em semblava l'aresta final fins el cim de les Agudes, per acabar de convènce'm que ni de conya pujava jo per allà.. Jo suposava que davant o darrera del petit castellet trobaria un coll on podria escapar per l'esquerra, així que vaig confiar que només em mancava baixar d'on em trobava.

Així doncs, vaig seguir per l'aresta del castellet mentre vaig poder caminar dret, i llavors vaig parar per mira quina podia ser la millor manera de desgrimpant-lo. La dreta, la part menys escarpada, tenia força neu. Més a l'esquerra el descens es podia fer sense trepitjar-ne, però era un pèl més dret. El granit esmicolat formava graons i no semblava una desgrimpada difícil, però tenia l'adrenalina pels núvols i sabia que ho passaria malament. La roca m'havia donat molta seguretat fins ara i en canvi, la neu, gens ni mica, així que no m'ho vaig pensar massa. Vaig començar a destrepar posant els peus on no hi havia neu, que precisament eren els punts menys plans de la roca, on no es podia apalancar bé la bota, però no volia relliscar de cap de les maneres. Confiava en les botes, que no eren gats, però la sola Vibram bé es deuria haver popularitzat per alguna cosa, no? Baixava sense gaire dificultat (amb corda ho hagués fet saltant) però el pati era important: no veia fins on rodalaria si em fallava un peu i anava a parar a la canal que baixava del collet que volia assolir. Finalment vaig arribar a una roca a metre i mig d'alçada de la part plana del coll. Des d'allà podia arribar-hi d'un saltet, però estava tan cagat que ja no m'atrevia ni a caure de peus a la neu, per poc pendent que hi hagués. Després d'uns segons de dubte vaig decidir-me i quan vaig aterrar sense cap problema no vaig tenir més remei que riure'm de mi mateix per haver arribat al punt en què desconfiava absolutament de tot. Em vaig girar cap a la paret que acabava de baixar i vaig observar el tram de descens que havia descartat. No semblava tan difícil. Vaig tornar-me a girar per autoconvence'm que des de baix les coses sempre semblen més fàcils, que aquest cop havia encertat en baixar per allà i que el que comptava era que ho havia aconseguit.

El coll on havia arribat encara no permetia un descens fàcil (tot i que possible) cap a la dreta, però s'intuïa que després del petit castellet abans del llarg tram d'aresta fins les agudes trobaria un coll més evident per al descens. Aquest petit castellet era diferent dels altres perquè la part més escarpada era la de dreta, però de totes maneres em va semblar més convenient pujar pel dret que vorejar-lo per l'esquerra. Un cop dalt, però, vaig haver de baixar per l'esquerra, per la neu, enfonsant peus i mans, però amb seguretat perquè la pendent no era forta. Finalment vaig arribar a l'esperat coll des d'on podria baixar sense patir massa!

Davant meu, pendent avall, veia una fageda d'arbres força separats, on la neu cobria tot el terra. Descendia amb passes llargues, quasi lliscant, la neu era una mica més consistent i aguantava el meu pes. Vaig parar a mirar la cresta que havia abandonat. No vaig saber veure quin deuria ser la grimpada original fins el cim de Les Agudes, des d'allà semblava força difícil; tenia un aspecte totalment pirinenc. Vaig aprofitar per mirar el mapa i intentar-me situar. M'havia deixat el GPS a casa, la primera vegada que m'hagués estat útil de debò. No sabia exactament per on estava baixant ni on trobaria un camí que em tornés a la carretera, però pensava que tampoc seria massa complicat. La pala s'anava estrenyent i de tant en tant m'enfilava cap a la dreta per mirar si ja podria flanquejar els Castelletes, però ho veia massa escarpat. De cop, vaig anar a parar a un torrent ple de neu, i amb el cul a terra vaig lliscar més o menys controladament saltant en els petits gorgs. Més avall se sentia remor d'aigua i en alguns llocs el peu s'enfonsava fins el corrent. Finalment em va semblar que en un gual del torrent un camí s'allunyava cap a la dreta. El vaig seguir, semblava bo, i anava mantenint alçada per la falda dels Castelletes. Però tot d'una es va acabar, o això em semblava, en arribar a un altre torrent. Em va semblar que la millor opció era tirar un trosset amunt, fins una roca, i seguir per allà. Em va tocar, doncs, trepar una mica posant mans i peus al corrent d'aigua. Sortint del torrent vaig tocar alguna pedra grossa que no estava ben assentada; sort que era allà i no a dalt la cresta...

A partir d'aquí ja només vaig haver de seguir entre els faigs, amb un camí precari al principi i que després es va convertir en una mena de pista segurament en desús, perquè l'amplada hi corresponia però tenia alguns arbres al bell mig. En una bifurcació vaig tirar avall. Més tard el camí s'acabava. Vaig seguir baixant per una pendent suau. Al final un caminet em va guiar fins una edificació, amb pinta de refugi, però estava tancat i barrat, i la remor que s'hi sentia feia pensar que es tractava d'un punt de control d'aigua o electricitat. Allà vaig parar per treure el mapa, perquè estava convençut que l'edifici em permetria ubicar-me; no va fer falta, ja que entre els arbres vaig veure un cotxe que circulava per la carretera asfaltada. Era vora un quart de cinc de la tarda.

Epíleg

Estava convençut que em trobava carretera avall d'on havia aparcat el cotxe, així que em vaig decidir caminar en sentit contrari de com havia vingut conduint. Recordava que l'últim punt de quilometratge que havia superat marcava el vint-i-cinc, així que esperava trobar el vint-i-sis ben aviat. En un dels primers revolts vaig trobar l'aparcament gran que recomanaven les ressenyes i en la una llarga recta vaig intuir un cartell groc que, des de més a prop, vaig identificar-lo com el punt quilomètric vint-i-sis. Com a mínim anava en la direcció correcta, suposo perquè més coses no em podien passar, aquell dia.

Vaig sentir el soroll d'un cotxe que se m'apropava per darrera, que quan em va avançar vaig veure que n'eren dos. Van parar cinquanta metres davant meu, però no pas per demanar-me si volia que em portessin; es tractava de dues famílies amb nens petits que havien trobat un bon lloc per jugar amb la neu. Els vaig saludar en passar per seu costat i, al revolt següent, ja vaig distingir el Ford Fiesta no tan blanc com la neu, que m'esperava impassible. De seguida em vaig treure la roba molla i els guants, botes i mitjons xops. Un cop canviat i com si res no hagués passat, vaig arrencar el cotxe per dirigir-me carretera avall, per on havia vingut, perquè em feia gràcia tornar per Viladrau. Tot just en el primer gir, vaig recordar-me'n de cop i vaig cridar per dins: "Merda!", alhora que pitjava el fre i veia a través del vidre lateral com un guant queia a l'asfalt: m'havia deixat els guants i les polaines a sobre el capó... Plantat en un revolt, al bell mig de la carretera, vaig posar el fre de mà, vaig obrir la porta i vaig recollir el guant. Com que no veia la resta de coses, ni sobre el capó ni a la carretera, vaig decidir que seria millor fer la volta amb el cotxe i tornar-ho a recollir. Vaig passar per on les famílies jugaven amb la neu i vaig entrar a l'aparcament gran que ja coneixia. De tornada una de les mares ja em va mirar una mica estranyada, però tampoc és que m'importés gaire. En girar el revolt ja vaig veure l'escampall de trastos, seguint una línia recta, al mig de la carretera. Disminuïa la marxa quan m'acostava a un guant o a una polaina, obria la porta i m'ajupia per recollir-ho, sense arribar a para el cotxe. Un cop vaig tenir-ho tot altre cop amb mi, vaig donar gràcies a que la carretera era poc transitada i cap cotxe m'ho havia trepitjat i vaig riure'm de mi mateix una estona. Vaig decidir que tot això valia la pena escriure-ho.